

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til fru Line Barfod, som siger, at vi tilbyder de her forældre dårligere vilkår: Jeg mener ikke, at vi tilbyder dårligere vilkår til de forældre, og jeg er ikke enig i, at det er dårligere vilkår. Jeg er ikke enig i, at det er dårligere vilkår, at en familie, som ikke har andre problemer end ledighed, skal passe deres børn i nogle ekstra måneder, før de kan komme ind på et dagpasningstilbud. Jeg er simpelt hen direkte uenig.

Til fru Margrethe Vestager, som mener, at jeg vurderer: Jeg vil ikke vurdere, men jeg mener, at det er de voksne, vi igen og igen og igen taler om, og det er arbejdsmarkedet, men jeg tror, at enhver forælder ved, at det er trist at skulle hive børnene op tidligt om morgenen osv. Jeg tror, at hvis vi i den situation spurgte børnene: Hvad vil du helst?, så ville de vurdere: Jamen vi vil da helst blive hjemme. Men det er jo ikke det, der er situationen nu, det er ikke *os*, der skal vurdere, det er ikke *os*, der skal prioritere; det skal de ude i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Tove Videbæk bliver noget selvmodsigende, når fru Tove Videbæk starter med at sige, at det ikke er at give forældrene dårligere vilkår, at deres barn ikke kan komme i et godt pædagogisk dagtilbud, når de ønsker det, og så slutter fru Tove Videbæk af med at sige, at vi ikke skal se på forældrenes behov, men på barnets.

Det er jo lige præcis det, det her handler om. Skal vi tage udgangspunkt i barnets behov, eller skal vi tage udgangspunkt i arbejdsmarkedets behov? Kristeligt Folkeparti ønsker altså at støtte et forslag, der tager udgangspunkt i arbejdsmarkedets behov, og siger, at de, der skal ud på arbejdsmarkedet, skal prioriteres højere end børn af forældre, der ikke er på arbejdsmarkedet. Det er det, jeg simpelt hen ikke kan få til at passe med den måde, Kristeligt Folkeparti normalt taler om børn på. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at det ikke skal være barnets behov, der kommer først.

Det her med de socialt udsatte børn, den går altså ikke, for der er masser af børn, som ikke er stempet som sociale problemer, og som forhåbentlig heller ikke skal blive det, men som alligevel har et behov for at være sammen med andre børn og lege og have det sjovt og komme i et godt pædagogisk dagtilbud, og hvor forældrene vurderer, at det er det bedste for det barn på det

tidspunkt. Og det stoler jeg altså på at langt de fleste forældre er de bedste til at vurdere; det skal vi ikke sidde at gøre her i Folketinget eller oppe på kommunkontoret ud fra arbejdsmarkedets behov og økonomiske behov.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Sanne Rubinke (SF):

Der er en anden vinkel i den her debat, som også skurrer i mine ører. Nu har jeg flere gange hørt fortalere for det her forslag sige: Der er jo ingen, hverken forældre eller børn, der, hvis de er ledige og ikke har andre problemer, tager skade af at gå hjemme og passe deres børn i en periode, fordi de ikke kan få et dagpasningstilbud.

Så vidt jeg kender dansk lovgivning, er det altså stadig sådan, at hvis man er ledig – og det uanset om man er på kontanthjælp eller på arbejdsløshedsdagpenge – så står man til rådighed for arbejdsmarkedet, og jeg har i hvert fald ikke set nogen tiltag fra den siddende regering gående ud på at lempe rådighedsbegreberne.

Jeg vil gerne vide, om fru Tove Videbæk mener, at man bør lempe rådighedsbegreberne, der faktisk er ret stramme, for arbejdsledige, så vi på den måde bedre kan hjælpe de få kommuner, der ikke kan leve op til at skaffe plads til børnene.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har stadig væk overordentlig svært ved at se sammenhængen i fru Tove Videbæks argumentation om, hvem man skal tage hensyn til, og hvis vurdering man skal lægge til grund for børns behov for pasning.

Hvis det endelig skulle være, at man accepterede fru Tove Videbæks argumentation, hvordan kan det så være, at man støtter forslaget uden nogen forbehold, uden overhovedet at overveje, om man skulle lave en regel om, at man kun kan blive sprunget over én gang, og uden at overveje, om man skulle sikre, at den forventede ventetid så er en garanti for, at man kan få en plads på det tidspunkt?

Vi taler jo for de kommuners vedkommende ikke om børn på 6 måneder; vi taler om børn på 12 måneder, på 13 måneder, på 14 måneder og på 15 måneder, og vi taler om kommuner, der kan få en regering til at fremsætte et lovforslag af den ene grund, at kommunerne finder, det vil være hensigtsmæssigt, ikke fordi de gerne vil tage hensyn til børnene, ikke fordi de gerne vil